

Εισαγωγή στη Διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού

Η (Διεθνής) Σύμβαση του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Παιδιού είναι το πιο σημαντικό νομικό κείμενο για τα δικαιώματα των παιδιών! Και αυτό γιατί ρυθμίζει σε παγκόσμιο επίπεδο τις υποχρεώσεις των κρατών για την προστασία και την προαγωγή των δικαιωμάτων του παιδιού.

Η Σύμβαση υιοθετήθηκε ομόφωνα από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 25.11.1989.

Η Σύμβαση είναι διαφορετική από τη Διακήρυξη του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Παιδιού του 1959, που δεν ήταν δεσμευτική, ενώ στην περίπτωση της Σύμβασης οι κυβερνήσεις κλήθηκαν να την επικυρώσουν και να την κάνουν νόμο στις χώρες τους, κάτι που έκαναν ήδη 196 χώρες.

Στην Ελλάδα έγινε νόμος το 1992, που μάλιστα είναι ισχυρότερος από τους υπόλοιπους νόμους του κράτους. Ο ΟΗΕ έχει φτιάξει μια ειδική [Επιτροπή](#) η οποία παρακολουθεί αν εφαρμόζεται σωστά η Σύμβαση στις διάφορες χώρες που την επικύρωσαν.

Η Επιτροπή αυτή ζητάει από όλες τις χώρες να της στέλνουν κάθε 5 χρόνια μια έκθεση για το πώς εφαρμόζουν τη Σύμβαση, την οποία εξετάζει και στη συνέχεια κάνει παρατηρήσεις και συστάσεις προς τις κυβερνήσεις.

Η εφαρμογή της Σύμβασης αφορά την κάθε κυβέρνηση που θα πρέπει να παίρνει τα κατάλληλα μέτρα και να διαμορφώνει τους νόμους και τις υπηρεσίες της έτσι ώστε να προστατεύονται τα δικαιώματα των παιδιών. Αφορά όμως και όλους τους πολίτες, που πρέπει να ξέρουν και να σέβονται τα δικαιώματα αυτά.

Η Σύμβαση περιλαμβάνει 42 άρθρα που αναφέρονται σε διάφορα δικαιώματα των παιδιών και άλλα 12 που αναφέρονται στον τρόπο παρακολούθησης της εφαρμογής της και στις υποχρεώσεις των κρατών – μελών.

Με τον όρο «παιδιά» η Σύμβαση αναφέρεται σε όλα τα ανθρώπινα όντα που δεν έχουν συμπληρώσει ακόμα τα 18 τους χρόνια, όπως ορίζεται στο 1ο της άρθρο.

Πολλά από τα δικαιώματα που καθιερώνει η Σύμβαση χρειάζεται να γίνουν πιο συγκεκριμένα με νόμους και με άλλες ενέργειες.

Επίσης, είναι απαραίτητο να υπάρχουν μηχανισμοί που ελέγχουν τι γίνεται στην καθημερινή ζωή των παιδιών και εξετάζουν τυχόν καταγγελίες με διακριτικότητα, λαμβάνοντας υπόψη την οπτική τους.

Συχνά τα δικαιώματα δεν είναι απόλυτα ξεκάθαρα, αλλά μπορεί και να συγκρούονται μεταξύ τους. Για παράδειγμα, το δικαίωμα της εκπαίδευσης και το δικαίωμα της ψυχαγωγίας και του ελεύθερου χρόνου υπάρχουν παράλληλα και χρειάζεται το ένα να μην εμποδίζει το άλλο.

Για να εφαρμοστούν και προστατευτούν με τον καλύτερο τρόπο τα δικαιώματα των παιδιών, χρειάζεται τα παιδιά να είναι ενημερωμένα, να συμμετέχουν σε συζητήσεις

και συμφωνίες σχετικά με την άσκηση και προστασία τους, να γνωρίζουν σε ποιον μπορούν να απευθυνθούν όταν ένα δικαίωμά τους παραβιάζεται, αλλά και να σέβονται τα δικαιώματα των άλλων. Πολύ σημαντικό είναι επίσης να μάθουν πώς να ενεργούν όταν βλέπουν ένα δικαίωμα άλλου παιδιού να παραβιάζεται δίπλα τους αλλά και να επιλύουν ειρηνικά διαφορές και συγκρούσεις μεταξύ τους.

Η εφαρμογή και η προστασία των δικαιωμάτων που έχουν περιληφθεί σε αυτό το παιχνίδι, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τους πολίτες, μικρούς και μεγάλους.